

XXXVI

Прот и Рац вървяха по леко наклонената повърхност на гигантския диск, от външния край към централната му част, докато той бавно се въртеше около оста си, като двамата предпазливо се оглеждаха около себе си и в далечината, докъдето стигаха погледите им. Конструкциите наоколо напомняха на вълнообразни трибуни на гигантски стадион или на големи подвижни театрални кулиси. Още при вида им, Прот беше обзет от тягостно чувство на малоценност. Всичко това беше като живо? Всичко? Обаче, може би и наистина беше живо, въпреки че видимата повърхност беше нежива, от мъртви материали. Това беше гигантски организъм, със своите дробове, със своите сетива, с мозък. С Рац двамата бяха сред това фантастично космическо творение, сред върховия продукт на по-високо развита цивилизация, бяха сред компютърно управляемите роботизирани системи и състава от биологични организми, свързани в интелигентни устройства. Погледът на Прот бързо обхождаше тайнствения свят на неизвестното. Можеше да се усети много живот. Всичко това трябва да беше живо. Беше в дремещ космически гигант. Да, никакъв звук, само тихо вълнуване на огромни маси.

– Прот! – Рац уплашено се приближи до Прот. – Виж, зад тези трибуни се издигат още по-големи.

– Да – отговори Прот, – всички тези маси са гигантска жива машина, защитна система на пропускащия пункт към цивилизацията на времевиците.

– В тях има нещо живо със страховита сила в себе си.

– И аз чувствам така.

– Прот!

– Да?

– Не бива да ги събуждаме.

– Ха! – усмихна се Прот, въпреки тягостното чувство. – Няма да можем. Сами ще се събудят. Поне се надявам. Тези маси не са враждебни към нас, независимо от трудно разбираемата жизнена сила в тях.

– Да, да – оживено потвърди Рац, докато шареше с поглед наоколо. – На наша страна са, нали, Прот?

– Да, насочва ги силата на волята на техните строители, времевиците, какъвто е и нашият приятел Зей. Те са предоставили тази мощ на нас двамата, за да задържим с волята си инвазията на колонизаторите. Който е в центъра на тази система, има голямо предимство. Обаче всичко ще бъде зависимо от силата на волята на двамата ни. С непоколебимо желание да спрем колонизаторите, достатъчно дълго ще можем да ги задържим.

– Аз ще желая наистина силно! – Рац с пламък в очите погледна Прот и стисна юмруци. – Така силно ще желая... – каза той и със стиснати устни гледаше Прот, обаче още в следващия миг погледът му се изпълни с уплаха. – Боя се от смъртта, Прот, боя се.

– Ще трябва да издържим, малък мой съюзнико.

– Воля, да, воля – Рац отново се загледа в вълнообразните маси на трибуноподобните конструкции.

На малки тласъци у Прот се зараждаше решителност, докато крачеше напред с твърда крачка, която все повече укрепваше до средата на обширния диск, опасан от обръчите на гигантските вълнообразни трибуни, наредени една след друга в далечината.

Огледа се за командни пултове за контрол на тази част от космическото пространство. Никъде не можеше нито да ги види, нито да ги усети. Само гола по-

върхност се простираше чак до първия обръч от трибуни. Спогледаха се с Рац. Управлението на системата на диска все още беше тайна за тях.

– Какво изобщо има в този диск под нас и в тези конструкции, подобни на вълнообразни трибуни? – се питаше той, докато свеждаше поглед към отдалечените конструкции, външността на които им изглеждаше като нахвърляни материали. И те, както и близките, оставяха впечатление на трибуни. Дълбоко пое въздух. Съсредоточен върху възприемането на пространството, той с притаено напрежение задържа дъхът си и започна да събира вътрешна сила за изстрелване на проникателния разум. Сетивното му усещане внезапно започна да се потапя в пода под тях, в обкръжаващата го среда, и да се разпространява в пространството около него. Усети своето срещане с новите светове, полюшващи се в дълбок синхрон с неговото дишане, неговото сетивно усещане и цялото му същество. Всяка част от околната среда все повече чувстваше като част от себе си и след всяко дълбоко вдишване границите на пространството на неговото сетивно усещане се отместваха все по-далеч и по-далеч във вътрешността на диска под него. Всичко това ставаше той, когато в съзнанието му се прехвърляше богато съдържание с гигантски размери, билиони същества от хиляди различни цивилизации, със своето неизмеримо разнообразие от усещания, с цялата си същност. В представата му те се люшнаха на гигантски криле, за да се насочат в параболата към него, като изчезваха през него, след като му предоставяха неизмеримото интелектуално и емоционално богатство от непознатите му цивилизации. Всичко това се изреди бързо, почти мигновено, обаче времето за него не беше никаква пречка, защото можеше произволно да увеличава или намалява скорост-

та на сетивното съпреживяване и мисловното разбиране на тези светове. И при този преход всичко оставяше в него своя отпечатък, част от себе си, и му изграждаше знание за разбиране на всичко наоколо. Започна да възприема всяка сила, всяка мощ, всеки импулс. Попи в себе си сетивните и мисловните светове на всички същества чак до вълнообразните трибуни и се впусна напред. Целият мисловно-сетивен свят на хиляди същества с невероятна външност и физически и умствени способности от това море от живот с готовност се отваряше за неговото разбиране и ориентиране. Всичко, върху което се съсредоточаваше, се отваряше пред него с цялостната си същност и цялото богатство на разнообразието започваше да диша с него и да му се предава при най-малкия импулс на волята. Всичко ставаше част от него, част от тялото му, ставаше той. Какво невероятно сливане с всички същества в това пространство беше онова, което току-що преживя, и колко съвършен контрол над всички тези същества и светове в рамките на големия диск, върху който беше застанал, и над богатството на разнообразието във вълнообразните трибуни, току-що получи той! С все още дълбоко поет дъх се впусна в мисловно-сетивно възприемане отвъд трибуните, в планинските обръчи, и отново картините на светове и същества от тях летяха през неговото съзнание и в съвършена мисловна откритост се сливаха със света на съзнанието му.

Така се потопи в безмерната далечина и в унеса на победоносния полет обхвана цялата част от космоса чак до отдалечените краища на защитните сферични полета на този величествен вход в гигантската цивилизация на времевниците, с изхода през времевите тунели в тази част на космоса. Да, сега поема контрола над защит-

ните сферични полета и над входа. Обаче къде са границите на неговия обхват и влияние?

Прот замислено се вгледа в далечината. Какво се крие зад последния обръч на масивната планинска верига, зад световите в обсега на неговия току-що обхванат мисловно-сетивен свят? Докъде стига неговият телепатичен поглед или каквото и да е, което му осигурява виждането на такова разстояние от този контролен център? Докъде стига погледът на пазителя на този вход в цивилизацията на времевиците и какво му осигурява в техния свят, по всичките милиарди техни планети?

В мисления полет към централната част на цивилизацията на времевиците можеше да опознава все повече нови светове, но тях не можеше да чувства така, както онези в космическия вход, до защитните сферични полета. Иначе, всичко можа да разгледа, обаче нищо повече не дишаше с него. През неговия интелектуален свят преминаваха лица на времевици и на моменти дори усещаше как някои смаяно се вглеждат в него и наблюдават мисловния му полет.

– Възможно ли е това? – с недоверие се питаше Прот. – Оттук, значи, мога чрез мислите си да разговарям с когото и да било. Дадена ми е възможност за моментално телепатично възприемане на разстояние стотици светлинни години?

За миг погледът му се спря на един времевик, който въпросително се вглеждаше в него. Беше ли го смутил? Нещо очевидно не му беше ясно. В очите му долови изненада от това, че чужденец е в един от контролните центрове. Очакваше някого от групата грижливо избрани времевици. Обаче изненадата не беше прекалено голяма. Времевикът на моменти гледаше на него като на необичайна новост, заслужаваща интерес или

пък може би не чак толкова заслужаваща. Телепатичният поглед на Прот преминаваше от един времевик на друг. Много от тях само бегло го поглеждаха, останалите бяха вгълбени в своите разговори или своята работа. Не показаха ни най-малко желание да се занимават с неговия телепатичен опознавателен полет, който, явно, можеше да следят и те.

В съзнанието на Прот за миг се всели леко безсилие на мисловното свързване на взаимозависимостите на всичко, което беше попил в себе си за тези няколко мига. Обаче на разположение имаше прекалено малко време. Трябваше да провери съществуването и обхвата на евентуално важни особености в тази неизмеримо голяма цивилизация.

Трябва да се срещне със Зей, проблесна за миг в съзнанието му, и, през света на телепатичното виждане, прелетя покрай хиляди лица на времевици, покрай които го беше понесъл телепатичният му полет на път към Зей.

Разпален от вълнуващото опознаване на тази гигантска цивилизация, той се насочи към търсена на Зей. Желанието му беше достатъчно. Осъществяването на контакт се осъществи след мигновен полет на мисълта. Откри го на разходка по затревен път. Обаче нерешително се спря пред замисленото изражение на лицето на Зей, въпросително се вгледа в него и след това го погледна в очите със свободен достъп до неизмеримото богатство на мисловно-сетивния свят на Зей.

Зей, след любезна усмивка, прекъсна достъпа му до себе си:

– Ще можем да се опознаем още по-добре в по-спокойно време. Сега трябва да действаме. Трябва да се върнеш на командния диск и да поемеш контрола над

нашите защитни сферични полета.

– Да, да – леко смутен отвърна Прот, – разбира се, трябва да се върна!

И веднага се сбогува. Чрез телепатичното си възприятие се пресели обратно на дисковата плоскост под вълнообразните трибуни на мястото на контролора на космическата врата, на командния пост. Забеляза учудения поглед на Рац. Обърна се към него. Рац го гледаше отначало със страх и учудване, а след това с все любопитно очакване:

– Прот, какво става? – попита го той. – Лицето ти придобиваше толкова необичайни изражения! Научи ли как се управляват защитните полета? Нали научи?

Значи, Рац още не се беше впуснал в установяване на контакт с тези светове и не беше започнал още да ги обхваща. Прот се съсредоточи върху отъждествяването с пространството около тях двамата и с докосване с ръка даде възможност и на Рац за мисловно-сетивно възприемане. Той от изненада широко отвори очи. При разгръщането на разнообразието от билиарди непознати за него форми на живот, пред неговото съзнание, той задържа дъха си.

– Отъждествяването с околната среда ти дава възможност да възприемаш нейното функциониране – каза Прот. – Ще стане ли?

С дълбоко поет дъх Рац, под ръководството на Прот, се съсредоточи върху мисловно-сетивното възприемане. Телепатичният му поглед полетя чак до безмерните космически далечини.

– Да, да, колко невероятни светове, цели цивилизации с всичките си особености са тук и... – Рац, изтръпнал от страх, отстъпи крачка назад – какви ужасни същества има там под трибуните.

– Не бой се, нищо лошо няма да ти направят – успокои го Прот. – Оставят впечатление на заплашителни, но под погледа ти се успокояват, докато не станат послушни.

Рац кимна:

– Силата на волята ги успокоява, нали? Обаче някои са толкова ужасни, че не бих им се доверил.

– Цялата им същност се разгръща пред теб при мисловно насочване към тях – Прот почака Рац да завърши изпитанието.

– Да – с прояснено лице възкликна Рац, – Прот, наистина, изцяло мога да ги възприемам... – от гърлото му се откъсна радостно възклицание: – Мога всичко, всичко. Всички се разтварят пред мен! Всички!

– Е, виждаш ли, значи става.

Неочаквано лицето на Рац помръкна и той безсилно завъртя отрицателно глава.

– Този не мога!

– Как не можеш? Какво ти се привижда?

– Изобщо не ми се привижда. Това е просто гигантски прилеп или гарван. Нямам никаква власт над него. Враждебно ме отблъсна, когато исках да се потопя в неговия мисловно-сетивен свят.

Лицето на Прот помръкна. Предчувствие за опасност се породи у него от това предупреждение. С все по-успокоено дишане се съсредоточи върху собственото наблюдение.

Чрез своя свят на осезанието улови пулса на пространството около себе си, чак до вълнообразните трибуни и масивните планински вериги, като при това се отъждестви с всяко същество от това пространство. Всичко беше той, цялата тази гигантска система от живи организми беше част от неговото същество. Трябваше да

открие враждебните чужденки.

– Да, усещам ги. Идват на ята. Кривят се между съществата във външния обръч масивни планински вериги.

Прот задържа дълбоко поетия въздух, като бавно и с крайно усилие за съсредоточаване извика напук на всичко:

– Да ги унищожа! Трябва!

Съсредоточи се върху абсорбиране на мисловно-сетивния свят на космическите същества около онзи огромен черен прилеп, в който вълните на неговото усещане се спираха. Това същество вътре във вълнообразните трибуни не му позволи достъп до съзнанието си, всички други му позволяваха това. За миг дори усети неговият враждебен поглед, от него лъхаше някаква заплаха.

С лек импулс на волята първо разрови съзнанието и му нанесе удар с отблъскващ натиск на волята. Обаче само го разклати. Това беше прилеп, гигантски прилеп с двуметрово тяло. Възвърна равновесието си като след малко по-силен порив на вятъра и с бързо размахване на крилето отново продължи полета си към централната част на диска.

– Това са метаморфозно променени колонизатори – измърмори Прот. Импулсът на волята му отприщи мощна съпротива и гняв. Цялото му възприятие се сблъска с дългоочаквания момент на първата атака. С удвоен замах запрати една толкова силна ударна вълна, един толкова енергичен удар срещу прилепа, че го блъсна силно в скалите и го разби на хиляди парченца. Всички същества наоколо се разбягаха от този смъртоносен гняв от контролния пост на космическия вход.

– Прекалено мощно започнах – Прот се огледа

наоколо. Не биваше да разпилява силата на волята си. Още много ще му трябва. Ако този прилеп е въплъщение на колонизатора, ще го последват и други, вероятно на ята, и ще трябва и тях да ги отблъсква или унищожи. Прииждането им на по-малки групи за него би било по-удобно. По-лесно би ги лишавал от възможност да действат, би ги побеждавал.

А този силен удар ги предупреди за неговата мощ, за да не нападат вече сами или в по-малки групи. Да, това беше грешка, трябваше да констатира. Втурна се след близкия великански прилеп, който след жалкия край на своя предшественик бързо обърна гръб с пронизителен крясък и избяга обратно към галактиката на времевниците. Хиляди времевници с повдигнати глави се вслушаха в в този вик за помощ. Прот чу негодувание, протестни възклицания и дори някои враждебни викове срещу себе си, а също и призови да го отстранят от мястото на контрольора на космическата врата. Обаче така реагира само цивилизацията на времевниците от близките околности, защото в телепатичния полет през пространството на галактиката видя само безразличието на останалите времевници. Може би не бяха чули нищо.

Прот прекъсна мисловно-сетивния си телепатичен полет и отново се съсредоточи върху сетивното опипване на прилепите вампири, които, събрани на ята, летяха към вътрешните подобни на кулиси трибуни за нова атака. Би трябвало само да ги спре, без убиване, иначе ще призват с крясъци времевниците да се противопоставят на чужденеца, въпреки че те са агресорите. С безсилен гняв поклати глава. Как? Изведнъж му се породи слаба надежда. Защото могат да ги прогонят космическите същества от вътрешността на конусовидните планини и подобните на кулиси трибуни. Това би било

решение. Само ако го послушат. Съсредоточи се върху цялото пространство около приближаващите ята прилепи. Отъждествяването с всички космически същества в тяхна близост му даваше силата на тяхната устременост. С готовност му се предаваха под натиска на волята му. Дори в очите им усети малко от своя гняв.

– Напред, след тях! – проговори той с дълбок тих глас, пълен с енергия. – Бийте ги!

Хиляди глави на космически стражеви същества започнаха заплашително да се обръщат към гигантските прилепи. От височините полетяха птици с остри клюнове и разперени хищни нокти и с бързо връхлитане се спуснаха върху смъртоносното ято.

Прилепите ги отблъскваха с хапане, замахване на крилата и удряне с остри хищни нокти, като под напора на атаката се сбиха в още по-плътни ята, обаче напразно. Не можеха да отблъснат хилядократно подсилената воля на землянина в неговата отбранителна битка.

Схватката ставаше все повече и повече ожесточена. Птиците с острите си клюнове късаха месо от прилепите, а те с раззинатите си уста ги захапваха и раздробяваха със стоманените си челюсти. Обаче подобните на соколи птици бяха все повече и след дългата упорита битка ятата от прилепи, въпреки решителността си, трябваше да се оттеглят до отдалечените пространства отвъд външните обръчи от масивни планински вериги.

– Успя! – Прот, докато триеше потното си чело, продължаваше да следи разбитите ята. Бягаха, обаче после отново ще се съберат с нови подкрепления от вътрешността на галактиката Чива.

У Прот се породиха тягостни чувства на несигурност. Следващата битка ще бъде по-жестока. Ника-

къв извод повече не можеше да се направи за изхода. Неговият край ли ще бъде това или още ще може да се бие? Внезапно долови тихо ехо и дълбоко разлюляване. Обаче, въпреки че едва го усети, той се сепна от почувстваната неизмерима сила, която с такава лекота беше разлюляла цялото пространство в неговия телепатичен обхват. Този трус не можеха да си обяснят още при пристигането си в тази цивилизация. Откъде е тази силна енергия? Къде се освобождава?... Прот се спря пред непонятен въпрос. Кой я освобождава?... С целия си сетивно-мисловен свят на възприятия се понесе в ширналите се далнини на безмерните пространства на галактиката Чива и се вслуша с притаен дъх.

Времевиците вдигаха глави, като се споглеждаха. На техните лица можеше да открие всичко – от любовитство към необичайните събития до загриженост... Обаче какво означаваше този тих мощен тътен, не можа да разбере. Заслуша се още по-съсредоточено в настъпилата тишина. Обаче тя не продължи дълго. Всичко се успокои и веднага след това отново зашумя от хиляди места в галактиката. Отвсякъде прииждаха гласове. Обадди се и Мишеловът, като с пронизителен глас призова през мисловно-сетивните светове времевиците да му дадат думата.

Прот се заслуша. Мишеловът започна да говори с мерена реч. Това показваше неговото безпокойство. Колкото повече времевиците се притесняваха от нещо, толкова по-мерена ставаше речта им. Все пак, това беше добър знак. И също така, достатъчно красноречиво. Означаваше, че не всичко върви по плановете му. Мишеловът беше изгубил своето ледено спокойствие. И вече сам трябваше да се бори с всичките си сили и способности.

Мишеловът: Кой ценностите ни основни пази?

*Моцта кой на полетата защитни на чужденец е дал,
за да изпълни той над нас присъда смъртна?*

Разбира се, единствено ако така отсъди.

Сега тоз странник бди над изходите наши, над нас и начинанията наши. С лъжливо оправдание натрапи ни го Зей. Ще трябва, казва, да си изясним, къде понесъл е пороят на промените фундаменталните ни ценности.

Ответ му давам ей така, направо: не е посегнал никой на света на наш'те отношения, а също и на системата от ценности, валидна сред времевиците сега.

А тестовете тези малки, предимствата на знан'я нови тестват. В тях включени са неколцина само от тези странници, от тези твари примитивни. Наистина, с известна грубост отнесохме се ние с тях, но, моля ви, раздувате излишно, а славният Пазител на ценностите ни еволюционни открил би тук частица само заплаха за развоя наш.

И нека само ви напомня, че всеки между нас съзнава: светът на ценностите ни насочва към творчество в живота, пълен със търсене на жизнена енергия, към проверяване на всичко, което знанието ново понякога пред нас разкрива.

И ако туй важи, в което съмнение изобицо няма, защо така ни критикуват после за намеренията наши; сред хората желаем ние, в човешката галактика, да влезем, и същността им най-подробно да опознаем, за да можем еволюционната им памет да получим в цялост, що дава ни възможност да разнищим света на ценности човешки и със това – възможност по начало познанието да отприщим и на човечеството цяло енергия витална да дадем.

И друго нищо не желаем ние.

И призовавам ви със волята си да ме подкрепите! И да оставите да бъде от изхода ни отстранено това човешко съществуване.

* * *

С отприщването на враждебния заряд в гласа на Мишелова, през космоса се усети полъх на зловеща заплаха... През цивилизацията на времевиците премина нейният гибелен импулс и дори от далечните краища на това гигантско пространство Прот можа да усети реакциите на хиляди времевици. Излъчената енергия на злобата се вмъкваше във вътрешния мир на всеки времевик поотделно и в дълбините на неговото съществуване укрепваше върху притаените копнежи за едно едва предвкусено тайнствено богатство. Стременията към собствено удовлетворение, независимо от невинността на принасяната жертва, се пораждаха в едва доловими нюанси, че веднага след това съзнанието ги изтикваше назад, в по-нататъшна забрава... И след това космосът се разтърси с тих тътен, чак до най-крайните граници на Чива. Прот потръпна. В далечните пространства се освобождаваше безмерна енергия. Обаче как беше възможно космосът да се разтърси? Това е направо непонятно. Силата на труса, освобождаването на енергия при придвижването на гигантски земни пластове на планетите при раздалечаване на континентите или тяхното сблъскване с издигане на планини под силния натиск, е възможно да се разбере, обаче това...

Да се разтърси космосът? Това не е възможно. Обаче този тих тътен носеше със себе си билиарди пъти по-мощна енергия. Не можеше да открие отговор. Никъ-

де нямаше нищо, по което поне да може да предусети за какво става дума. Възможно ли е всичко само да му се струва? Може би се освобождава неговото подсъзнание? Възможно ли е това? Прот завъртя отрицателно глава. Обаче нямаше повече време за разсъждения.

Насочи се към долавяне на реакциите от призива на Мишелова... Какъв ще бъде броят на времевиците, които ще реагират? Прот, със своето телепатично зрение, полетя през Чива, видя гневни лица на времевици... и пак – времевици с любопитен поглед. Нищо злонамерено не можа да открие в техните реакции.

Неговото начинание им беше непонятно. Нищо в полза на отбраната не идваше от тях, но и на мишеловите не даваха подкрепа.

Повечето само гледаха. Когато поглеждаха към мишеловите, дори се усмихваха, някои компании се кискаха. Необикновеното разнообразие сред тях, забавляваше самите тях, макар че също така и ги смущаваше. Поне доста от тях така реагираха. А на някои от тях начинанието на Мишелова не се харесваше и те поклащаха глави. Не го одобряваха. А цивилизацията на времевиците в преобладаващото си мнозинство оставаше въздържано, засега все още нищо не я трогваше, за нищо не искаше да прояви готовност. Прот пое въздух. Всичко оставаше нерешено. Иначе мишеловите ще могат да съберат и изпратят нови сили срещу него, обаче не по волята на всички времевици. Нямаше да имат на разположение мощ за неговото незабавно унищожение и това засега беше главното. Земяните ще могат да избягат с кристала на знанието за изграждане на отбранителни системи. Прот пое дълбоко въздух с отново породена надежда. Няма да го унищожат. Въпреки всичко, с порив на вътрешна сила гордо вдигна глава. Тази битка все

още не беше предварително решена. Добре усещаше това. Няма да се предаде. Като през мощните корени на могъщ дъб на върха на планината, волята му започна да се разпростира в почвата под него и в полета си обхвана всички същества във вълнообразните трибуни и в масивните планински вериги на заден план. Всички тези същества, тези пазители на космическата врата с муцуни на крокодили и тигри, пълзящи змии и птици от всички големини в постоянно движение през цялото пространство чак до защитните сферични полета, почувстваха неговата воля и с готовност се оставиха на неговото ръководство. Да, всички тези същества ще тръгнат с него в битка.

* * *

Зад масивните планински вериги тълпи от гигантски прилепи отново се разгръщаха в тризъби формации и с кръгови полети степенуваха скоростта, чак докато окончателно не се устремиха в атака и в щурм, още по-мощен от предишния, с отровни струи убиваха космическите стражеви същества в цели области на масивните планински вериги. Започна битка, каквато Прот не беше си представял дори и на сън. С порив на волята си спря отстъпващите космически гущери с крокодилски глави и накара соколоподобни птици със зелени клюнове да се хвърлят срещу гигантските прилепи. Последва вихрена битка. С неясна представа за изхода, двете сили със страхотна мощ се унищожаваха чрез взаимно избиване и от кървящите рани изтичаше кръв и силата на живота. Крясъците на хиляди смъртно ранени животни на вълни се понасяха към далечните краища на гигантското бойно поле. И отново и отново с конвулсивно

усилие космическите зверове се хвърляха срещу проникващите гигантски прилепи, обаче победоносните кръсъци на прилепите при разкъсване на своите противници, ставаха все по-гръмки.

И вече с един внезапен щурм вампирското ято проникна напред през масивните планински вериги и нанесе удар по вълнообразните трибуни.

Прот следеше сетивните реакции на стражевите същества. Всяка нанесена им болка чувстваше като своя, усещаше всички отровни струи, от които падаха неговите предани бойци. Хиляди остри болки преминаваха през него.

Първите прилепи проникнаха след това и до вълнообразните трибуни и се насочиха към плоскостта на командния диск и с гигантските си крила предизвикаха такъв страхотен вихър, че резкият напор на силния вятър удари Прот директно в лицето. Обаче от вълнообразните трибуни все по-многобройни космически стражеви същества, насочени от порива на волята на Прот, връхлитаха над тях. Прот чувстваше в себе си мощта на великан, израсъл върху планина, който по време на експлозията на кипящата енергия от вулканите в своите гърди с разперени ръце се оставя на поривите на планинските бури да шибат с ледени зърна могъщите му прегрели гърди.

Тогавя се освободи натрупалата се енергия на прилепите на Мишелова и със заслепителни мълнии ударът на мощен гръм проряза във вълнообразните трибуни горящи пролуки. Рац плахо се беше притаил зад Прот, когото силното гърмене и святкане не беше помръднало. Дори напротив, от освобождаването на тази мощна енергия и самият той придобиваше такава сила, че в упоритата битка с гневен вик предаде своята ярост

на разбитите орляци на своите космически бойци, като повторно им вдъхна боен плам. И отново в разпалените битки те диво връхлетяха върху гигантските прилепи по всички, близки и далечни, защитни планински обръчи.

Докато отровните струи на прилепите свистяха през вълнообразните трибуни, Прот с ръкомахане и гневни пориви на волята възпираше пробивната сила на нападателите. Беше застанал сред командното пространство и ръководеше отбраната срещу нахлуването на злонамерени колонизатори в човешката цивилизация. Беше воин, командващ силните дружини на космическите стражи, който водеше гигантска битка. Цялата човешка цивилизация зависеше от тази битка. Дълбоко в гърдите му затрептя гордост с отново пораждащи се сили на волята. Беше битка, каквато не беше водил преди него нито един човешки пълководец. С поривите на волята си отнемаше от силата на гигантските прилепи, пращаше ги в низините, в обсега на пълзящите космически стражи. Хилядите победи изпълниха гърдите му с гордост, така че животът в него закипя с нова сила.

В този момент страховит гръм раздра въздуха. Трибуната срещу Прот се разцепи и през широката пролука, която се образува, се стрелнаха гигантски прилепи, насочени директно към Прот. Тяхната фронтална атака означаваше пробив на прилепите на Мишелова през всички масивни планински вериги и вълнообразните трибуни чак до повърхността на командния център. Настъпи решителен момент. Прот непоколебимо стисна юмруци и със самоуверена крачка с изпънати колене, с един замах на ръцете изпрати такъв енергиен заряд срещу щурма на гигантските прилепи, че страховитата сила раздра въздуха заедно с първото нападащо чудовище. В цялото му същество лумна огънят на твърдата му непо-

колебимост. Трябваше да заложи своята сила, енергия и знание, своя живот, иначе край на всичко, което е значело някога нещо за него...

Да, цялото човечество зависеше от силата на волята му и от неговата способност да изригне от себе си толкова мощна енергия, колкото максимално е способен един представител на човешкия род.

Прот не се боеше. Имаше достатъчно сила за тази жестока схватка. Целият възход на човешката цивилизация кипеше в него и го насърчаваше, когато погледнеш сферичните защитни полета и цялата онази гигантска защитна врата, каквито ще могат да изградят земляните, използвайки знанията, получени с кристала. Всички механизми в тази величествена конструкция насочваха поривите на силата, на волята. Силата на контролора на това пространство, увеличена билиарди пъти, се освобождаваше при изригванията на гневната му съпротива. Беше му дадена сила на пълководец на гигантски армии с милиони воители и милиони космически стражеви същества с най-различна външност и големина. Цялата тази сила му беше на разположение и му даваше възможност да контролира входа и изхода на цивилизацията на времевиците. Можеше да насочва хилядоглава войска, мощна и голяма, каквато все още не е имал на разположение нито един човек преди него... Всяка част от неговото същество кипеше и получаваше опора в хилядолетния развой на човешката цивилизация и във всички нейни фундаментални ценности. През неговото съзнание преминаваше смях на деца и тяхната игрива глъчка по училищните игрища, усмихнати лица на момичета, на майки, бащи и веселите възгласи на млади момчета. Целият човешки род стоеше зад него. Не му беше позволено да се предаде на врага. В гърдите му за-

реваха бури, силата на неговата воля се удвои и светкавиците от енергията, излъчвана от неговите юмруци, отблъскваха гигантските прилепи, запокитваха ги към земята и стените на вълнообразните трибуни и ги въргаляха по посока на масивните планински вериги. Още порешително и по-мощно насочи волята си срещу нападателите и всички същества в неговата милионна армия получиха от него нов устрем и решителност, сякаш преминаването на неговия гняв в тях все повече им даваше нова сила за все по свирепа битка. Соколоподобните птици със стоманените си клюнове с бесен устрем нахвърляха на прилепите смъртоносни рани и ги принуждаваха да кацат на повърхността на масивните планински вериги, където попадаха под атаките на космическите стражеви същества и под огнените стрели на конница от хиляди космически ездачи. Битката обхвана вече всички полета, всички космически същества в този гигантски космически вход. И всички гигантски прилепи трябваше да се бият за оцеляването си, обаче въпреки цялата свирепост на техния щурм, накрая трябваше един след друг да отстъпват и Прот пое инициативата. С няколко силни замаха, с енергията на волята, която излъчи от себе си, нанесе толкова мощен стихийен удар, че след него по командния диск останаха още само купища мъртви прилепи.

* * *

Мишеловът: Видяхте ли, о, времевици, на чужденеца яростта? И лекомислието на Зей? Категорично се разкри пред нас. Със знанието за изграждане на отбранителна система той на представителите на човечеството даде ключ към знание за построяване на

най-модерните оръжия. Не го смущава нито где и нито накъде ще се насочат с него, злоупотребата на тяхното прилагане не го интересува също.

И ако Прот, таз твар, запази контрола върху входа към нашата галактика до идването на войските всички на дивите земляни, със знанията за оръжията наши, то кой от нас не ще е застрашен? И след това какво ще стане, ако тез същества човешки окажат се че всички са кат Прот, като човека тоз, що с мощ на волята стоманена задържа входа към галактиката наша?

Цялото наше оръжие, цялата наша защитна система на волята наша задейства се с порива. И сега, по заслуга на Зей, нас значителен риск ни заплашва.

Зей: Мисълта за опасност е толкоз безсмислена, защото на нас, времевниците, и на волята наша съвкупна, в системата наша не изплъзва се никои, та камо ли тез същества на далече по-ниско стъпало в спиралата еволюционна.

На медала страната обратна за нас е по-важна:

Земляците наши отправят се към галактиката човешка, с намерения противни на ценностите наши. И още как пагубни за всички същества човешки.

Прот, човекът, с цената на живота свой във битка устоява на своето човечество спасението.

На дневен ред е най-добре проблема свой да сложим: що носи ни познанието ново за мигновено удвояване? Последници незнайни, а може би съдбовни, за нас, за бъдещето наше.

Мишеловът: Какви наивни думи!

Да, истина е, силни сме. Но пък не, щом приспадна е нашата бдителност за това накъде се насочват с

туй знание наше тез твари човешки.

Землянин със воля на Прот опасен е враг. Ако всички на прицел сме или плащат с главите си само един милион между нас, то дилема не е кой от нас позволява това. На времевици с главите да търгуваме няма.

Зей действа точно пък обратно. Оставил е на странника контрола над изхода, възможност за злоупотреба със нашите системи за защита дал му е. Видяхте го, не се той колебае, убиването е в кръвта му. С убийства безпощадни той убива всички, които се насочват там към изхода. А Зей със действията си показва ясно какво е неговото схващане, наистина съвсем неласкаво за нас: че времевиците всички от контрол се нуждаем, от странник, защото сами очевидно недорасли сме, примитивни или какво?

Кого не обижда нелепост такава?

След тези думи галактиката Чива бе залята от вълна от мърморене и през съзнанието на Прот прелетя негодуванието на хиляди времевици. Изявлението, че чужденец е получил в ръцете си мощта да взема решението относно техния живот при изхода от галактиката Чива, предизвика бърза промяна на настроението на времевиците. Още следващото подстрекателство от Мишелова би могло да отприщи неудържима лавина от негодувание и съпротива. Прот притеснен се оглеждаше за Зей. Думите на Мишелова бяха лъжливи, подвеждащи. Прот не желаше нищо лошо на времевиците. Цялата негова битка беше само отбрана и нищо друго. Действието на мишеловите бяха насочени към унищожение на човечеството, на всички земляни. Всеки времевик би могъл да се убеди лесно за това. Обаче... Прот болезнено се взря във вътрешността на Чива. Повечето времевици

обаче не знаеха намеренията на мишеловите. Безсилно клатеше глава, за да отрече обвиненията по свой адрес. Обаче повечето не му вярваха.

Само една надежда му остана: Зей. Последният призив на Мишелова предизвика внезапна промяна на настроението на времевиците с нова заплаха за земяните. Без неговата помощ трудно щеше да спре мишеловите. Обаче, дали наистина същество като Зей може да позволи унищожение на безопасна за него цивилизация? Зей трябваше да го чуе. Трябваше. Защо мълчи?

Бягащата картината от възприятието на Прот спря. В неговото съзнание се появи познатото очертание на фигурата на Зей и след това и неговото лице. Гледаше сериозно, без обичайната живост и покровителска усмивка.

– Мишеловът лъже! Подвежда с неистина! – възкликна Прот.

– *Да, знам* – сериозно отговори Зей с поглед, сведен пред себе си.

На Прот не убугна отбягващия го поглед. «Зей се оттегля?» – болезнено проблесна в съзнанието му.

– Не бива да позволите унищожение на човешката цивилизация! – Прот го гледаше пълен с гняв, ярост и безсилно упорство.

– *Да, не бива да им я оставим!* – отговори той, отбягвайки погледа на Прот. – *Не бива!*

Прот учудено го гледаше. С помощта на Зей би могъл да спре колонизаторите на Мишелова, обаче неговото отдръпване с израз на болка и покровителство означаваше необикновена промяна на неговото поведение.

– С общи сили можем да ги спрем! – спонтанно извика той.

– *Да, с общи сили можем да им попречим да на-*

хлуят в човешката цивилизация – съгласи се с него Зей, със сериозно изражение, упорито вторачен, в някакъв унес.

– Какво не е наред? – с очакване го погледна Прот.

– Да, Прот, обаче цената ще бъде доста по-висока, отколкото предвидих – със сериозен поглед, вперен в Прот, каза Зей. – Остава само безмилостна битка, която исках да ви спестя.

– Не се грижете за мен! Аз ще се боря! – разпален от вихъра на битката, безстрашно извика Прот.

– Да, надявам се, Прот! В противен случай голямо нещастие ще сполети земляните – Зей се вгледа в него с благосклонност, безсилие и престорена твърдост: – Само че няма да мога да спася живота ви, боя се.

Прот се спря. Разбирането на всичко изтика в безучастното съзнание и след няколко мига мълчание попита:

– А колониалистите, какво? Възможно ли е да бъдат задържани достатъчно време?

– Да – кимна Зей. – Извинете, Прот. Направих всичко, което можах. Дръжте се!

Веднага след като лицето на Зей напусна неговото телепатично възприятие, в съзнанието на Прот се прокраднаха думите на Зей «...няма да мога да спася живота ви...» Обаче защо беше това напомняне? Прот огледа космическите същества. С тях току-що беше извоювал победа над прилепите вампири. Хиляди, милиони от тях победи. Безброй гигантски зверове се тъпчеха по склоновете на масивните планински вериги. Сред тях препускаха конници в бляскащи брони и изстрелваха от лъковете си енергийни стрели. С очакване гледаха в него, както и ятата птици със стоманени клюнове и необ-

хватното множество зверове, готови за битка с други живи същества.

Входът в галактиката Чива се състоеше от две сита. Външното спираше всички космически кораби, но и всички лазерни оръжия спадаха към неразрешените за преминаване край контрольора на космическата врата. Само невъоръжени индивиди можеха свободно да преминават през тези сферични защитни полета. Другото защитно сито беше съставено от космическите стражеви същества по масивните планински вериги и край вълнообразните трибуни около въртящия се диск. Всичко беше организирано за отбрана срещу нападатели, без оглед на степента на тяхната цивилизация. И след оттеглянето на Тилън с НЕУДЪРЖИМИЯ те двамата с Рац ще могат да избягат и да оставят контрола върху космическата врата отново на времевиците. Нищо не може да унищожи него и Рац през това кратко време до бягството на НЕУДЪРЖИМИЯ във времевия тунел. Какво всъщност е мислел Зей? Че всичко вече е решено?

От размишленията го пробуди нов призив към времевиците. Да, обади се Зей. Най-накрая ще говори пред своите земляци. Ще обясни злите намерения на привържениците на Мишелова.

Зей: Това е лъжа, която Мишеловът ми приписва.

Постъпвал съм във съответствие със принципите наши, по нашите закони и ценности фундаментални от стародавните предания. Не позволяват те на никого ни изтребление, ни малтретиране на съществата чужди. Последното от Мишелова се въвежда.

И с оправдание, че с новите познания той изобилно ще донесе, със начинанието свое наложи варварството той.

А на планети вътре в нашата галактика, където с нашата благословия народи примитивни си живеят, там Мишеловът със сподвижниците свои на жителите местни племената унищожил, все същества те беззащитни. Сега, с изпращане на хиляди привърженици свои, опустошение изпраца на човечеството.

Който държи поне малко на нашите ценности, той не бива това на никого да позволява. На каквато и да е цена!

И на представителите на човечеството затуй съм дал единствено познание за построяване на обратна система. Да могат с нея да се противопоставят на групичката малка, каквато е на Мишелова.

Мишеловът: Да се разгледа е възможно всичко, що сме сторили, единствено през призмата на всички измерения във нашето пространство. И с оглед на това, че милиарди са планетите във нашата галактика. И пребивават днес на всяка от тях милиарди времевици. А на планетите, които се обитават от примитивни същества, и там живеят милиони.

И който след това сравни този брой огромен само със съществата примитивни, които в опитите наши обхванали сме ние, ще трябва да открие нищожността на начинанието наше.

Едва ли този малък брой засегнати ще промени света на ценностите ни фундаментални. По-скоро никога, защото светът на ценностите този е мой и на приятелите мои и като всичките почитени времевици и ние уважаваме го също.

И както казал съм: пред съдбоносен момент намираме се ние, когато новото познание с животелна енергия ни оживява. Необходимо само е да се решим и да я вземем. Обаче кой не иска да живее със мощ, със

сила по-голяма?

Прот погледна към Зей. На лицето му можа да различи само дълбоко съчувствие. Нищо окуражаващо.

– Извинявайте, Прот – каза Зей. – Земляците ми заслепени са от страст по нов живот, по-интересен. А нямам сила да накарам да се осъзнае мнозинството и да му докажа, че едно такова начинание накрая пагубно ще бъде и за тях самите. Остава ви възможност само инвазията, съдбовна за човечеството, да възпрете.

Прот безучастно кимна. За него вече изобщо нямаше изход. Това ще бъде гладиаторско представление, в което неговият живот ще приключи. Да, съдбата не беше благосклонна към него, както до неотдавна се надяваше.

– Благодаря, Зей – каза той тихо. – Действахте съвсем правилно. Надявам се само... – Прот направи гримаса, изразяваща болка: – Много ви моля, помагайте на моите другари.

Зей мълчаливо кимна в знак, че може да се разчита на него.

– Благодаря! – Прот благодари с горчивина, макар и с решителност, в гласа, и оттегли телепатичното си зрение.

* * *

Прот дълбоко пое въздух, бавно издиша и се огледа по посока на вълнообразните трибуни. През тях времевиците ще проследят последната му битка. Това пространство беше като гигантска арена. Значи, тук щеше да завърши своя път! Погледът му спря на уплашеното лице на малкия си другар. И той щеше да бъде убит веднага след него. Протегна ръка и покровителски го

прегърна:

– Трябва да издържим, малък мой другарю! Нищо друго не ни остава. Нямаме никакъв избор.

– Да, никакъв избор – треперейки повтори Рац.

Прот погледна вълнообразните трибуни. Това са истински космически трибуни, не само някаква външност за създаване на такова впечатление. От тях милиони очи ще гледат неговата битка, неговата... устните на Прот потрепериха... последна битка. Тук, на тази гигантска арена, той, по примера на гладиаторите, трябва да се бори докрай, защото не му остава нищо друго, освен битката. Още веднъж трябва да задържи шурма на прилепите на Мишелова и бягството на НЕУДЪРЖИМИЯ ще успее. След това вече няма да могат да го хванат.

Прот за миг събра разхвърляните си мисли:

– Нямаме никакъв избор!

Рац безучастно кимна със сдържано треперене и застинали думи на треперещите устни.

– Рац, ще трябва да се бориш и без мен! Разбиращ ли?

Рац продължи безучастно да кима в знак на неприемане на възникналото положение.

Тогава мощни светлинни блясъци от освобождаване на енергийния заряд от концентрираната воля на колонизаторите покри далечните хоризонти по всички защитни сферични полета. Това беше знак за тяхната атака, начало, след което подсилените ята на кръвожадните прилеп се забиха като гигантски клин, за да направят пробив във всички блокади до вълнообразните трибуни.

Прот се обърна в тяхна посока, след това – към вълнообразните трибуни. Усети отварянето на милиони чифтове очи, билиарди, които следяха тази гладиаторска

игра с неговото унищожение. Обаче, наистина ли искаха да видят това? Равнодушни погледи гледаха в него в очакване на интересно събитие. Какво, и съществата на толкова високо ниво на развитие също желаят гладиаторски игри? Може ли разумна цивилизация да се полacomи за жизнена енергия до сляпо унищожение на всичко около себе си? Вгледа се в пробива на прилепите през цепнатината във вълнообразните трибуни и техния полет, устремен срещу него. Започна неговата последна битка.

* * *

Прот, твърдо разкрячен, предизвикателно приведе глава. Със стиснати юмруци изстреля от себе си порив на волята си и с отприщаната енергийна вълна отблъсна прилепите от плоскостта на командния диск назад към вълнообразните трибуни. Обаче от отвора изригна нов рояк прилепи. С всички сили отново изстреля енергийна вълна, изби почти една четвърт от прилепите и изтласка назад до подножието на вълнообразните трибуни останалите. Последва ново нахлуване, нова атака. Всичко се повтори, само че на най-силната група прилепи този път се удаде да преминат половината път до Прот на диска и за пръв път да изстрелят срещу него толкова силни енергийни импулси, че коленете му се огънаха и му поривът на волята му отслабна. Прот беше принуден да приеме бой гърди срещу гърди с прилепите. До последната частица на своята енергия с импулси на волята си насочваше битката с всички оръжия и на всички полета, чак до защитните сферични полета. Бяха избити хиляди прилепи, хиляди ранени със стонове се изтегляха от бойното поле. Обаче това не спря останали-

те. Техните енергийни снаряди, изстреляни под крилата им, попадаха в защитните сферични полета на Прот и предизвикваха около него такава огнена буря, че бляскащата светлина затрудняваше насочването на енергийните куршуми срещу близките прилепи. Атакуваха още и с отровни струи. Дълбоки болезнени рани му нанесоха с тях. И едва уби един гигантски прилеп, който беше намерил пролука в повредените защитни пластове и с острите си зъби болезнено го захапа за рамото, прилепите на диска вече бяха променили тактиката си. Вече достатъчно от тях се бяха насъбрали на космическата арена, за да освободят унищожителна енергийна вълна срещу Прот. След кацане забиваха ноктите си в земята с такава сила, че Прот веднага усещаше тяхното вкопчване в близката околност. Изхвърляха и изтикваха настрани всичко, което отъждествяваха с него. Настъпи момент на жестока тиха битка с повторно нечувано концентриране на силите за нова атака. След това клекналите прилепи обединено атакуваха с компактни енергийни импулси. Защитните сферични пластове около Прот се разпадаха един след друг, енергийните вълни удариха през тях директно в него и чрез разкъсване на молекулярните връзки превръщаха дрехите му в дрипи. По лицето му започнаха да се отварят болезнени рани до живо месо. Прот отстъпи една крачка, а клекналите прилепи го атакуваха с още по-голям ентузиазъм. Техните отровни струи го раняваха по цялото тяло. Още веднъж обединиха волята си срещу него и насочиха към него толкова силна енергийна вълна, че проникна във вътрешността му и унищожаваше вътрешните му органи. Усети края си. От дълбините на съзнанието му избликна викът на хиляди погубени хора, прелетяха десетки скъпи за него лица от младостта му. Какво ще стане с тях, ако отстъпи, какво

ще...? Пое дъх и сякаш от цялото човечество почерпи нова енергия и получи нови сили. Тогава изтласка от себе си толкова мощен порив на волята си като никога досега. Със страховит енергиен удар изтика клекналите прилепи чак до вълнообразните трибуни и разпали дружините от космически стражи за нова мощна контраатака. И вече гигантските прилепи бяха принудени да отстъпват по всички бойни полета. Отблъсна ги, със страховития удар ги подгони направо в панически бяг чак до масивните планински вериги...

След това пред очите на Прот започна се спуска мъгла.

– Прот! – извика Рац.

Прот погледна с победоносна усмивка. След загриженото изражение на лицето на своя другар погледна и себе си... Почувства спазматичните болки от дълбоките рани и парещите порязвания по цялото тяло, цялото му лице беше покрито с кървящи рани, разядени от отровата. Усети изтичане на жизнена енергия и с нея – на своя живот.

– И те ме наредиха, а? – каза той с болезнена усмивка. Бавно се наведе към своя другар: – Трябва да издържиш, трябва!

– Не, Прот, не трябва да умираш! – изстена Рац. Прот се облегна на рамото му. С последни сили го разтърси:

– Трябва да издържиш, Рац, трябва! Сега всичко зависи от теб. Разбихме основните им сили, остатъкът ще атакува отново. Трябва да издържиш, Рац, мой малък другарю, трябва!

Прот безсилно коленичи. Въпреки че приятелят му го подкрепяше, той бавно се отпусна.

– Прот, не бива да умираш! – още по-силно из-

вика Рац в конвулсивно усилие да го задържи изправен. Обаче беше напразно. Жизненият блясък в очите на Прот отслабваше, губеше се и гаснеше, докато в тях не се появи стъклена празнина.

– Мъртъв! – прошепна Рац, сякаш не вярваше на очите си. Потресен, той гледаше неподвижното лице в своя skut.